

Sygn. akt II KK 281/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)
SSN Jerzy Grubba
SSN Dariusz Świecki (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **B. W.**

ukaranego za wykroczenie z art. 86 § 1 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk w zw. z art. 112 kpw

w dniu 30 października 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść ukaranego od wyrok nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 czerwca 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu w W. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 15 czerwca 2012 r., Sąd Rejonowy w W. uznał obwinionego B. W. za winnego tego, że w dniu 20 stycznia 2012 r. w W., w strefie

ruchu przy ul. A. J. 179, kierując pojazdem ciężarowym z naczepą marki Wielton nie zachował szczególnej ostrożności, doprowadzając do kolizji z zaparkowanym pojazdem marki Ford Focus, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w strefie ruchu, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu grzywnę w wysokości 600 zł.

Od tego prawomocnego wyroku nakazowego kasację na korzyść ukaranego wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich zaskarżając go w całości i zarzuć rażące naruszenie prawa procesowego, to jest art. 93 § 2 k.p.w., mogące mieć istotny wpływ na jego treść, a polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości i w konsekwencji wydaniu wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina, jak i okoliczności czynu zarzucanego obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie i wyjaśnieniem wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna i podlega uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. Doszło bowiem do rażącego naruszenia art. 93 § 2 k.p.w., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 111 k.p.w.). Słusznie skarżący zarzucił, że nie zostały spełnione wskazane w tym przepisie warunki do wydania wyroku nakazowego. Przepis ten wymaga, aby okoliczności czynu i wina obwinionego nie budziły wątpliwości. Natomiast takim warunkiem nie jest przyznanie się do zarzucanego czynu. Tym samym nieprzyznanie się do dokonania czynu nie jest formalną przeszkodą do wydania wyroku nakazowego, jeżeli wina obwinionego nie budzi wątpliwości. Użyte w art. 93 § 2 k.p.w. określenie „wina” ma tu autonomiczne znaczenie i obejmuje zarówno winę w znaczeniu procesowym, czyli sprawstwo (art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.), jak i całokształt przesłanek przypisania odpowiedzialności za wykroczenie przewidzianych w prawie materialnym (art. 1 § 1 i 2 k.w.).

W rozpoznawanej sprawie wina obwinionego budzi jednak wątpliwości,

zważywszy że nie przyznał się on do zarzucanego czynu, a brak jest innych dowodów, które by w sposób jednoznaczny wskazywały na jego sprawstwo. Wobec tego nie zostały spełnione przesłanki z art. 93 § 2 k.p.w. do wydania wyroku nakazowego.

Z tych też względów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok nakazowy i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. W tym postępowaniu konieczne będzie skierowanie sprawy na rozprawę celem wyjaśnienia wątpliwości co do sprawstwa obwinionego.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.